ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΘΩΜΑ ΛΑΛΑΠΑΝΟΥ: «Χαμένα Κύθηρα»

Σημείωμα τοῦ κ. Π. Α. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

Εἶναι ἡ τρίτη ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ κ. Θωμᾶ Λαλαπάνου. Ἡ πρώτη ἐτυπώθηκε στὰ 1930 μὲ τὸν τίτλο «Βήματα στὴ χλόη». Ἡ δεύτερη «Ψίθυροι» στὰ 1961 καὶ ἡ τελευταία του μόλις πρὸ λιγῶν «Χαμένα Κύθηρα».

Ὁ τίτλος τῆς τελευταίας ἔρχεται σὲ κάποια ἀντίθεση μὲ τὸ περιεχόμενο, γιατὶ στὰ περισσότερα ποιήματα δὲν μιλάει γιὰ χαμένα Κύθηρα, ὅπου ἤταν τὸ «ἀγαπημένο» καὶ «ἀγιώτατο» ἱερὸ τῆς Ἀφροδίτης. Ἀπ' ἐναντίας τὸ πολλὰ ἱερουργεῖ μὲ νεανικὸ πάθος καὶ καλοδουλεμένο στῖχο ὑμνῶντας στὸ ἱερὸ τῆς θεᾶς, σὰν εἰδικευμένος ἀποστολικὸς διάκονος.

«Ἀνοῦλα πᾶψε νὰ κουνᾶς τὰ κιτρολέμονα
γιατ' ἔχει δίκηο κι' ὁ φονηᾶς καὶ μᾶς κολάζεις δαίμονα».

Κι' ἀλλοῦ:

«Πάνω στὸ στῆθος σου κουρ- (νιάσανε
δυὸ τρομαγμένα περιστέρια,
μὴν τὰ τρομάζεις καὶ πετά- (ξουνε,
νὰ τὰ τσακώσω μὲ τὰ χέρια».

Οἱ στίχοι του καλοδουλεμένοι ἀποδοσιακοὶ ἀλλὰ μὲ αἴσθημα καὶ ρυθμὸ καὶ μιὰ γοητεία ἀληθινῆς ποίησης σ' αἰχμαλωτίζουν καὶ τὸ λυρισμό τους.

Ἕνα ἴσως τὸ καλύτερο «Τρεῖς στάλες» τὸ παραθέτω ὁλόκληρο. Ὅλος ὁ πειρασμὸς νὰ τὸ ἀντιπαρέλθω:

«ΤΡΕΙΣ ΣΤΑΛΕΣ»

Στὸ σύαμα παίζουνε τρεῖς (στάλες,
μιὰ πάνε ἐδῶ, μιὰ πάνε ἐκεῖ.
Μικραίνουν γίνονται μεγάλες
καὶ δός του πάλι ἀπ' τὴν (ἀρχὴ

⁂

Κάποτε στέκουν καὶ θωροῦνε
τὰ σύνεφα στὸν οὐρανὸ
Πέρασαν χῶρες γιὰ νὰ ρθοῦνε
τόσο ταξίδι μακρυνό.

⁂

Καὶ λυπημένες συλλογιοῦνται
πόσο κακὴ 'ναι ἡ ξενητιά.
Θὰ τύχει τάχα ἀναρωτιοῦνται
νὰ πᾶν στὸν τόπο τους ξανά;

⁂

Τὸν ἥλιο ποὺ ἄξαφνα προ- (βάλλει
μὲ τί χαρὰ τὸν χαιρετοῦν.
Τί φῶς ἀλήθεια καὶ τί κάλλη!
Καὶ τὸν κοιτοῦν, καὶ τὸν (κοιτοῦν.

⁂

Κι' ἀφοῦ νὰ βλέπουν, ἀποστά- (σαν
καὶ δὲν τὶς πρόσεξε κανείς,
ἡ μιὰ τὴν ἄλλη ἀγκαλιάσαν
καὶ χάθηκαν μαζὶ κι' οἱ τρεῖς...

Τὰν τραγοῦδι δὲ λέει τίποτε καὶ τὰ λέει ὅλα. Ξενητιά, μοναξιά, προσμονή, τρυφερότητα, νοσταλγία, κούραση καὶ στὸ τέλος ἐκμηδένηση κι' ἀφανισμός. Ἁπλό, μουσικό, χαριτωμένο ἐργο τὸ ὅλον ἔργον της.

409 ΜΑΡΓΚΟΠΟΥΛΕΙΟΝ ΓΕΝΙΚΟΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ

ΕΠΙΜΝΗΜΟΣΥΝΟΣ ΔΕΗΣΙΣ

Τελοῦντες αὔριον Κυριακὴν καὶ ὥραν 10.30 π. μ. ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τοῦ Νοσοκομείου ἱερῷ ναῷ Ἁγίου Γεωργίου, ἐπιμνημόσυνον δέησιν, συμφώνως τῇ ἀπὸ 27.3.64 Η.Δ.Ν. ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς ἀειμνήστου εὐεργέτιδος καὶ μεγάλης δωρητρίας τοῦ Νοσοκομείου

ΜΑΡΙΚΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΜΑΡΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

παρακαλοῦμεν πάντας τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην ταύτης ὅπως παρευρεθῶσι καὶ ἐνώσωσι μεθ' ἡμῶν τὰς πρὸς τὸν Ὕψιστον δεήσεις.

ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
Ἐπίτροπος — Διευθυντὴς

ΣΗΜ.: Ἰδιαίτεραι προσκλήσεις δὲν θὰ σταλῶσιν.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τελοῦντες αὔριον Κυριακὴν καὶ ὥραν 8.30 π. μ. ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ Ζωοδόχου Πηγῆς Περιβόλας, 40ὴμερον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς προσφιλοῦς μας συζύγου, πατρός, ἀδελφῆς, θείας καὶ μάμμης

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑΣ Κ. ΑΝΔΡΙΚΟΠΟΥΛΟΥ

παρακαλοῦμεν τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην της ὅπως προσέλθωσι καὶ ἐνώσωσι μεθ' ἡμῶν τὰς πρὸς τὸν Ὕψιστον δεήσεις των.

Ὁ σύζυγος. Τὰ τέκνα. Οἱ ἀδελφοί. Οἱ ἀνεψιοί. Οἱ ἔγγονοι.

Γραφεῖον Κηδειῶν: Ι. ΧΑΡΙΤΑΤΟΥ καὶ Υἱῶν ΟΡΕΣΤΗ καὶ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, Γερμανοῦ 108, τηλ. 28—39.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τελοῦντες αὔριον Κυριακὴν καὶ ὥραν 9ην π. μ. ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῶν Ἀγγέλων (Α΄ Νεκροταφεῖον) ἐτήσιον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ πολυαγαπημένου μας πατρός, ἀδελφοῦ, θείου καὶ πάππου

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΔΕΛΗ

παρακαλοῦμεν τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην του ὅπως προσέλθωσι καὶ ἐνώσωσι μεθ' ἡμῶν τὰς πρὸς τὸν Ὕψιστον δεήσεις των.

Τὰ τέκνα. Οἱ ἀδελφοί. Οἱ ἀνεψιοί. Οἱ ἔγγονοι.

ΚΩΣΤΑΣ Ι. ΧΑΡΙΤΑΤΟΣ, ἐργολάβος κηδειῶν, Κορίνθου 248 τηλ. 20—06 καὶ 44—68.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τελοῦντες αὔριον Κυριακὴν καὶ ὥραν 9ην π. μ. ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῶν Ἀγγέλων (Α΄ Νεκροταφεῖον) ἐτήσιον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ προσφιλοῦς μας συζύγου, πατρός, ἀδελφοῦ καὶ θείου

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Κ. ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗ
ΤΕΧΝΙΤΟΥ Σ.Ε.Κ.

παρακαλοῦμεν τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην του ὅπως προσέλθωσι καὶ ἐνώσωσι μεθ' ἡμῶν τὰς πρὸς τὸν Ὕψιστον δεήσεις των.

Ἡ σύζυγος. Τὰ τέκνα. Οἱ ἀδελφοί. Οἱ ἀνεψιοί.

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ

ΕΥΡΩΠΑ·Ι·ΚΑ — ΕΓΧΩΡΙΑ
ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ
Ε. Χ. ΓΑΛΑΝΗ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 34 — ΠΑΤΡΑΙ
Ἔναντι Ταχυδρομείου (παραπλεύρως γκαράζ Ταβουλάρη)

Κινηματογραφικὸν ἔργον θὰ προβληθῇ μόνον γιὰ γυναῖκες

Εἰς τὸ Φεστιβὰλ Καννῶν

ΚΑΝΝΑΙ. Τὸ Φεστιβὰλ τῶν Καννῶν ἀρχίζει τυπικὰ στὶς 29 Ἀπριλίου, ἀλλὰ «οὐσιαστικὰ» στὶς 28! Τί σημαίνει αὐτό;

Σημαίνει ὅτι ἡ προβολὴ τῶν ἔργων θὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τὴν παραμονὴ μὲ ἕνα ἔργο «ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος», τοῦ γνωστοῦ σκηνοθέτη Ἠ ἀουλιε Ντελσόλ. Ὁ Ντελσόλ κατέφθασε ἤδη στὶς Κάννες γεμάτος αἰνιγματικὰ χαμόγελα καὶ κρυπτὰ σαν στὸ ἕνα μπράτσο τὴν Ζακελὶν Βαντὰλ καὶ στὸ ἄλλο τὴν Νοέλ Νεμπλιουῖρ, ποὺ παίζουν στὸ ἔργο καὶ διαλέγουν ἔξοχα σωματικὰ προσόντα.

Ὁ Ντελσόλ ἐδήλωσε σχετικὰ μὲ τὸ ἔργο του τὰ ἑξῆς:

— Ἡ ταινία μου θὰ προβληθῇ πρὸ τοῦ Φεστιβὰλ καὶ κατὰ κάποιον τρόπο «ἐκτός» αὐτοῦ. Πρόκειται γιὰ ἕνα ἔργο πολὺ ἀπωνυθισμένο, ποὺ περιγράφει τὶς περιπέτειες μιᾶς γυναίκας, ποὺ ἀπεζητεῖ τὴν ἐ σότητα πρὸς τὸν ἄνδρα, διὸ τῆς σεξουαλικῆς ἀπελευθερώσεώς της. Ἡ εἴσοδος στὸν κινηματογράφο θὰ ἐπιτραπῇ μόνον στὶς γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι μποροῦν νὰ προσέλθουν χωρὶς εἰδικὲς προσκλήσεις!

ΠΡΟΣΚΕΚΛΗΜΕΝΟΣ ΤΗΣ Β.Ρ. ΕΙΣ ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΟΔΙΚΗΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ. Ἡ ΒΡ τῆς Ἰταλίας καὶ ἡ Λέσχη Αὐτοκινήτου Ἰταλίας ὀργανώνουν εἰς Παλέρμον ἀπὸ 3—10 Μαΐου 1964, Διεθνὲς Συνέδριον κατὰ τὸ ὁποῖον θὰ ἐξετασθοῦν προβλήματα ὁδικῆς κυκλοφορίας καὶ ὁδικῆς ἀσφαλείας.

Τρεῖς δημόσιοι λειτουργοί, εἰδικευμένοι εἰς τὰ θέματα ταῦτα, θὰ μεταβοῦν ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Παλέρμον καὶ θὰ συμμετάσχουν εἰς τὸ ἐν λόγῳ συνέδριον ὡς προσκεκλημένοι τῆς ΒΡ Ἑλλάδος, ἥτις φρονεῖ ὅτι ἡ συμμετοχὴ καὶ Ἑλλήνων εἰδικῶν θὰ συνέβαλεν εἰς τὰς προσπαθείας αἵτινες γίνονται καὶ εἰς τὴν χώραν μας πρὸς ἐπίλυσιν τῶν κυκλοφοριακῶν προβλημάτων.

ΕΠΙΚΡΙΝΕΙ ΤΟ ΡΩΣΙΚΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ ΕΝΑΣ ΙΡΑΚΙΝΟΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ

ΒΑΓΔΑΤΗ. Ὁ ὑπουργὸς Παιδείας τοῦ Ἰράκ, Μωχαμεντ Νάσερ εἰς δηλώσεις του εἶπεν ὅτι ἡ ἐκπαίδευσις Ἰρακινῶν σπουδαστῶν εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν δὲν ἦτο ἱκανοποιητικὴ ἀπὸ ἀπόψεως ἐπιστημονικῆς καὶ ὁ σκοπός της ἦτο κυρίως πολιτικός.

Ἐρωτηθεὶς ἐὰν τὸ Ἰράκ προτίθεται νὰ ἀποστείλῃ καὶ ἄλλους σπουδαστὰς διὰ τὸ ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1964—65, ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἀντιτιθέμεθα νὰ στέλωμεν σπουδαστὰς ὁποιουδήποτε ἡ ἐκπαίδευσις στοιχίζει ὀλίγα. Τώρα ὅμως ποὺ τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βαγδάτης ἔχει ἀρκετὰ κενὰ δὲν εἶναι φρόνιμον νὰ ἀποστέλλωνται σπουδασταὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀδιακρίτως. Μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τῆς 14ης Ἰουλίου 1958 τὸ ὑπουργεῖον Παιδείας ἔκαμε τὸ λάθος νὰ ἀποστείλῃ ἀνωρίμους ἀποφοίτους μέσης ἐκπαιδεύσεως εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν.

Πρὶν γίνω ὑπουργὸς ἐπληροφόρησα τὸν Ρῶσσον πρεσβευτὴν ὅτι τὸ Ἰράκ κρίνει τοὺς Ρώσσους ἀπὸ τοὺς ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν Ἰρακινοὺς σπουδαστάς, καὶ οἱ ὁποῖοι μεταβιβάζουν κομμουνιστικὰ ἰδεώματα τὰ ὁποῖα ἔμαθον ἐκεῖ.

Πολλοὶ Ἰρακινοὶ σπουδασταὶ ἔγκαιν διεφθορεῖς εἰς τὴν Ρωσσίαν μολονότι ἐστερεοῦντο ἀκαδημαϊκῶν προσόντων καὶ τοῦτο ἰδὲν εἶναι ὀρθόν.

Αἱ δηλώσεις αὐταὶ ἐγένοντο ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀναλαμπρυνώσεως 10ετοῦς προσγράμματος τῆς κυβερνήσεως τοῦ Ἰράκ διὰ τὴν ἀνέγερσιν 5.772 νέων διδακτηρίων.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«ΣΥΝΟΡΟ»

Ἕνας μικρὸς κύκλος χριστιανικῶν γραμμάτων, ποὺ εἶχε συγκεντρωθῆ γύρω ἀπὸ τὸ νεανικὸ περιοδικὸ «Σκαπάνη» (Ἰανουάριος 1961—Δεκέμβριος 1963) ἐπαναλαμβάνει τώρα τὴν προσπάθεια τῆς ἐκδόσεώς μὲ τὸ «Σύνορο» — περιοδικὴ ἔκδοση πνευματικῆς μαρτυρίας.

Εἶναι ἕνα ἀμεσώτερο βῆμα πρὸς τὴν κατεύθυνση ποὺ προσδιώρισαν οἱ πρῶτες πνευματικὲς ἀναζητήσεις τοῦ κύκλου, τὴ γνώση καὶ τὴν καλλιέργεια τοῦ κεντρικοῦ πυρῆνα παραδόσεως καὶ ζωῆς ποὺ ὑπάρχει στὸν ἑλληνικό, ὀρθόδοξο χῶρο. Ἡμαρτυρία τοῦ στοχασμοῦ, τῆς Τέχνης καὶ τῆς ἐπικαιρότητος, θὰ ὑπηρετήσῃ στὴν προσπάθεια γιὰ τὴν προσέγγιση αὐτοῦ τοῦ πυρῆνα.

Ἡ μαρτυρία τοῦ περιοδικοῦ ξεκινάει ἀπὸ τὴν πεποίθηση, ὅτι ὑπάρχει στὸν τόπο μιὰ κρίση πνευματικῆς ζωῆς, ποὺ δὲν εἶναι ὀργανωτικὴ ἢ ἠθική, ἀλλὰ κρίση πολὺ πιὸ ριζική, εἶναι ἕνα ζήτημα ζωῆς, δηλαδὴ ζήτημα ἐπανασυνδέσεως μὲ τὶς ρίζες τῆς Ἀλήθειας καὶ τῆς Παραδόσεως.

Στὴν συντακτικὴ ἐπιτροπὴ συνεργάζονται ὁ Χρῆστος Γιανναρᾶς, ὁ Νῖκος Τριανταφυλλόπουλος, ἡ Καίτη Χιωτέλλη, ὁ Ἐλ. Μάϊνας.

ΜΙΑ ΡΟΜΑΝΤΙΚΗ ΓΩΝΙΑ ΤΗΣ ΓΗΣ

ΙΣΛΑΝΔΙΑ: ἡ πιὸ ἤρεμη χώρα τοῦ κόσμου

ΜΟΝΟΣ ΕΧΘΡΟΣ ΤΗΣ ΤΟ ΨΥΧΟΣ

ΠΑΡΙΣΙ. Πότε μὲ τὶς πολιτικὲς κρίσεις, πότε μὲ τὶς ἀπεργίες, μὲ τὰ σκάνδαλα, μὲ τὰ ἐσωτερικὰ καὶ διεθνῆ γεγονότα, ὅλα σχεδὸν τὰ Εὐρωπαϊκὰ κράτη, ἀντιμετωπίζουν κάθε τόσο μιὰ ἀναστάτωση. Ἡ μόνη χώρα ποὺ ἀποτελεῖ ἐξαίρεση εἶναι ἡ Ἰσλανδία, ὁ πιὸ ἥσυχος καὶ ὁ πιὸ ρομαντικὸς τόπος στὴν Εὐρώπη.

Ἔφτασε, μὲ τὴν ἔναρξη τῆς τουριστικῆς περιόδου, οἱ Εὐρωπαῖοι ἀνεκάλυψαν τὴν Ἰσλανδία καὶ πολλὲς κρουαζιέρες καὶ ἐκδρομὲς ὀργανώνονται στὴν χώρα τοῦ ἥλιου τοῦ μεσονυκτίου, ὅπως ἀποκαλεῖται.

Ἡ Ἰσλανδία εἶναι ἥσυχη ἀπὸ ἐξωτερικὲς ἐπιρροὲς καὶ ἔχει ἕναν ἤρεμο, εἰρηνικὸ βίο. Γιὰ τοὺς κατοίκους, ὁ μόνος ἐχθρὸς εἶναι τὸ δριμύτατο ψύχος καὶ ὁ μόνος θόρυβος, ἀρκετὰ ἰσχυρός, εἶναι οἱ ἐκρήξεις τῶν μικρῶν ἡφαιστείων.

Οἱ ξένοι γεωλόγοι, ποὺ ἐπισκέπτονται τὴν Ἰσλανδία, δὲν μποροῦν νὰ ἐξηγήσουν τὸ φαινόμενο. Εἶναι γεγονὸς ὅμως ὅτι ἕνα τμῆμα τοῦ ἐδάφους τῆς χώρας καλύπτεται ἀπὸ λάβα. Ὅσο γιὰ τοὺς κατοίκους, οἱ ἐκρήξεις τῶν ἡφαιστείων δὲν τοὺς ἐνδιαφέρουν καθόλου. Τὶς ἔχουν συνηθίσει. Ξέρουν ἀκόμη ὅτι κανένα ἡφαίστειο δὲν εἶναι ἐπικίνδυνο.

Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι, ὁ Ἰούλιος Βέρν, διάλεξε τὴν Ἰσλανδία γιὰ νὰ τοποθετήσῃ τοὺς ἥρωες —ἐξερευνητὲς τοῦ μυθιστορήματός του «Ταξίδι στὸ κέντρο τῆς Γῆς». Καὶ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ καλύτερη ἐκλογή. Ὅλα σχεδὸν τὰ βοιψὰ τῆς Ἰσλανδίας ...καπνίζουν. Ἀκόμη καὶ ἡ πρωτεύουσα τῆς χώρας, τὸ Ρεϊκιάβικ, πῆρε τὴν ὀνομασία αὐτὴ ἀπὸ τὸν πρῶτο Βίκιγκ, τὸν Ἄρνασον, ποὺ ἔφθασε ἐκεῖ. Στὴν διάλεκτο τῶν Ἰσλανδῶν Ρεϋκιάβικ σημαίνει «τὸ λιμάνι ποὺ καπνίζει».

Ἡ ἔκτασις τῆς Ἰσλανδίας εἶναι 103.000 τετραγωνικὰ χιλιόμετρα. Τὸ ἔδαφος εἶναι πετρῶδες, δίχως δένδρα καὶ δάση. Πῶς ζοῦν οἱ κάτοικοι; Ἀπὸ τὴν γῆ, εἶναι γεγονὸς ὅτι δὲν περιμένουν πολλὰ πράγματα. Ἀλλὰ τοὺς ἀποζημιώνει ἡ θάλασσα ποὺ ἔχει ἁλιευτικὸ πλοῦτο. Τὸ βιοτικὸ ἐπίπεδο δὲν εἶναι ὑψηλό. Ἀκόμη καὶ ἂν ἀναπτυχθοῦν βιομηχανίες, θὰ εἶναι ἀδύνατο γιὰ τοὺς Ἰσλανδοὺς νὰ τοποθετοῦν τὰ προϊόντα τους, διότι θὰ στοιχίζῃ πολὺ ἡ μεταφορά των.

Ἔτσι, ἡ χώρα αὐτή, ποὺ βρίσκεται ἀνάμεσα στοὺς πάγους τοῦ Πόλου καὶ στὶς φλόγες καὶ τὴν λάβα τῶν ἡφαιστείων δὲν πρόκειται νὰ γνωρίσῃ ραγδαία ἄνοδο. Θὰ μείνῃ αὐτὸ ποὺ ἦταν πάντοτε: ἕνας ἀπομακρυσμένος παράδεισος. Καὶ πρέπει νὰ θεωρηθῆ παράδεισος ἡ Ἰσλανδία, ἀπὸ ἀπόψεως κοινωνικῶν συνθηκῶν. Θεωρεῖται ὡς ἡ παλαιότερη δημοκρατία στὴν Εὐρώπη. Ἐκτὸς αὐτοῦ, δὲν ἔγινε ποτὲ ἐκεῖ οὔτε ἕνας φόνος, οὔτε μία ληστεία. Γιὰ νὰ προμηθευθῆ κανεὶς ἕνα κυνηγετικὸ ὅπλο χρειάζεται μιὰ ὁλόκληρη διαδικασία. Καὶ κάτι παραπάνω ἀκόμη: δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνας Ἰσλανδός, ποὺ νὰ σκεφθῆ ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ βλάψῃ τὸν συμπατριώτη του.

Χαρακτηριστικὸ εἶναι ὅτι σὲ ὅλη τὴν Ἰσλανδία, ὑπάρχουν μόνο 60 ἀστυνομικοί, οἱ ὁποῖοι μάλιστα εἶναι ἄοπλοι. Μία φυλακὴ ἔχουν οἱ Ἰσλανδοί, ἡ ὁποία ὅμως, ἀπὸ πολλὰ χρόνια τώρα δὲν ἔχει κρατούμενο...

Ὁ πληθυσμὸς τῆς χώρας ἀνέρχεται σὲ 180.000 κατοίκους. Ὅλοι νοιώθουν εὐτυχισμένοι. Καὶ ἔχουν τοὺς λόγους των: δὲν πληρώνουν φόρους, εἶναι ἁπλοῖ, κάνουν μιὰ ζωὴ ποὺ κανεὶς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὴν διαταράξῃ. Οἱ κάτοικοι εἶαι ρομαντικοὶ καὶ ἀνάμεσα σ' αὐτούς, οἱ ποιηταὶ ἀφθονοῦν. Ὁ Χάλντορ Λάξνες, ὁ μεγάλος συγγραφεὺς ποὺ πῆρε τὸ βραβεῖο Νόμπελ τὸ 1955, εἶπε ὅτι εἶναι φυσικὸ νὰ εἶναι οἱ συμπατριῶτες του ποιηταί, διότι μεγαλώνουν μὲ τοὺς θρύλους καὶ τὶς παραδόσεις τῆς χώρας.

ΕΠΙΠΛΟΣΕΙΣ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΡΑΪΚΗ ΕΠΙΠΛΟΠΟΙΪΑ
Ὑψηλὰ Ἀλώνια - Κατωθὶ Ὀνόφα
Παναγαίκου 2-Τηλ. 27-34
Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΠΙΠΛΩΝ ΟΤΙ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΨΥΓΕΙΑ ΙΖΟΛΑ
Στὴν «Ἑστία»
Ἑρμοῦ 22

Η ΓΝΩΣΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΤΩΝ ΑΕΡΟΠΛΑΝΩΝ CARAVELLE ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΤΑ
ΨΥΓΕΙΑ ΚΑΡΑΒΕΛΛΑ 275
ΠΟΙΟΤΗΣ, ΚΟΜΨΟΤΗΣ
ΑΣΦΑΛΕΙΑ, ΣΤΕΡΕΟΤΗΣ
ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΛ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ 44
ΚΑΝΑΚΑΡΗ 138
ΤΗΛΕΦ. 39—00

ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΜΙΜΗΡΑΛΛΗ
Ρ. ΦΕΡΡΑΙΟΥ 77
ΤΗΛ. 28-95
*
Θὰ βρῆτε τὶς πιὸ ὡραῖες καὶ πρωτότυπες Πασχαλινὲς Κάρτες εἰς πλουσιωτάτην συλλογήν

ΣΕΙΡΑ ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΠΟΝΟΥ

Χρύσα

Η ΩΡΑΙΑ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

118ον

— Οἱ Τοῦρκοι στέκονται στὴν ἀποβάθρα καὶ ἀοπάζουν ὁπωσ ὄμορφη κοπέλλα τοὺς χτυπήσει στὸ μάτι. Ἠ ὀλλὰ κοιτάσα ὡς τώρα πέσανε στὰ χέρια τους καὶ χαθήκανε.

— Θεέ μου! ἔβγαλε μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ ἡ μητέρα τῆς Χρύσας κι' ἔσφιξε τὴν κόρη της στὴν ἀγκαλιά της σὰν νὰ ζητοῦσε νὰ τὴν προφυλάξῃ ἀπὸ τὰ μυστηριώδη χέρια τῶν Τούρκων.

— Τόπε λουπόν τί θὰ γίνῃ; ρώτησε ὁ γέρο-Ἀργυρόπουλος κατάχλωρος ἀπὸ τὴ συγκίνησί του.

— Ἀπλούστατα: Ἐσεῖς θὰ φύγετε ἀπὸ τώρα καὶ θὰ μπῆτε μέσα στὸ πλοῖο. Καί, τὸ θράδυ ποὺ ὁ ἔλεγχος δὲν γίνεται καὶ τόσο αὐστηρός θὰ φέρω ἐγὼ τὴ Χρύσα καὶ αὔριο τὸ πρωὶ φεύγουμε πιά καὶ γλυτώνουμε.

— Εἶσαι βέβαιος πὼς θὰ μπορέσῃς νὰ τὴν περάσῃς τὸ θράδυ χωρὶς νὰ διατρέξῃ κανένα κίνδυνο; ξαναρώτησε ὁ πατέρας τῆς Χρύσας.

— Μείνετε ἥσυχοι. Θὰ ντύσουμε τὴ Χρύσα μὲ φτωχικὰ ροῦχα καὶ δίνοντας κι' ἕνα μπαξίσι στὸν Τοῦρκο ποὺ θὰ φυλάῃ στὴν ἀποβάθρα θὰ καταφέρουμε χωρὶς καμμιὰ φασαρία ν' ἀνεβοῦμε στὸ πλοῖο.

Ὁ γέρο-Ἀργυρόπουλος ἐπείσθη. Ἄλλως τε δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ κι' ἀλλιῶς.

Σὲ λίγο ἦσαν ὅλοι ἕτοιμοι.

Ὁ Γιῶργος μὲ τὴ Χρύσα συνώδευσαν τοὺς γέροντας ὡς τὴν ἐξώπορτα μὲ τὰ θάκρυα στὰ μάτια.

— Στὸ καλό! Τὸ θράδυ θὰ ρθοῦμε κι' ἐμεῖς.

Ἡ μητέρα τῆς Χρύσας πρωτοῦ φύγει ἀγκάλιασε τὴν κόρη της καὶ φιλῶντας την στὰ μάτια τῆς ψιθύρισε:

— Μόλις θραδυάσει νὰ ρθῆς ἀμέσως παιδί μου. Δὲν θὰ μπορέσω νὰ ἡσυχάσω ἂν δὲν σὲ ἰδῶ ν' ἀνεβαίνῃς κι' ἐσὺ στὸ πλοῖο.

Ἡ Χρύσα χαμογέλασε, γιὰ νὰ τῆς δώσῃ θάρρος.

— Μείνε ἥσυχη, μητέρα μου τῆς εἶπε μὲ τὴ γλυκειά της φωνή. Ἐφ' ὅσον εἶναι ἐδῶ ὁ Γιῶργος δὲν ὑπάρχει κανεὶς φόβος. Τὸ θραδάκι θὰ μποροῦσουμε νὰ φύσουμε κι' ἐμεῖς χωρὶς νὰ μᾶς ἰδῆ κανείς.

Μόλις ἔμειναν μόνοι μέσα στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ ἰσογείου, ἡ Χρύσα ἔπεσε ἐπάνω σ' ἕνα ντιβάνι κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ ἀναφυλλητά.

— Ἀλέκο! ψιθύρισε μέσα στοὺς λυγμούς της. Ἀλέκο! ποῦ θὰ σ' ἀφήσω;...

Ὁ Γιῶργος ἐθάκρυσε.

— Μὴν κλαῖς, Χρύσα μου, τῆς εἶπε συγκινημένα. Ὁ Ἀλέκος θὰ ἔρθῃ μαζί μὲ τὸ σῶμα του.

Ἡ ὄμορφη Σμυρνιοπούλα, ἐστήριωσε τὸ κεφάλι της καὶ κυττάζοντάς τον μὲ τὰ θακρυσμένα της μάτια, μουρμούρισε:

— Ἀδύνατον, Γιῶργο. Γιὰ νὰ μὴν ἔλθῃ αὐτὸς νὰ μὲ ἰδῆ θὰ πῆ πὼς τὸν ἔχουν σκοτώσει.

Κι' ἄρχισε πάλι νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς.

Ὁ Γιῶργος ἐθάκρυσε.

— Κλαίμενη Χρύσα, πόσο σὲ καταλαθαίνω, τῆς εἶπε μὲ συμπόνοια. Τό ξέρω, κλαῖς γιὰ τὸν ἀγαπημένο σου ποὺ φαντάζεσαι πὼς τὸν ἔχασες γιὰ πάντα. Πρέπει ὅμως νὰ ἐλπίζῃς. Γιατὶ φαντάζεσαι τὸ κακό; Πιθανὸν ὁ Ἀλέκος νὰ μὴν μπόρεσε νὰ ἔλθῃ ἐδῶ, πιθανὸν τὸ σύνταγμά του ν' ἀποσπάστηκε ἀπὸ ἄλλο λιμάνι. Πῶς θ' ἐρχότανε αὐτός; Νὰ ἱπποταξοῦσε;

Ἡ Χρύσα ἐσηκώθηκε καὶ πῆγε καὶ στάθηκε κοντὰ στὸ παράθυρο.

Ὁ ἥλιος ποὺ ἔδυε τὴν ὥρα ἐκείνη τῆς ἐφώτιζε τὸ πρόσωπο καὶ θαυμάσιοι κανεὶς ὅτι ἕνα χρυσὸ φωτοστέφανο περιέβαλε τὴ μορφή της.

— Πόσο εἶναι ὄμορφη! ψιθύρισε ὁ Γιῶργος.

Κι' ὁ νοῦς του πῆγε στὸ φίλο του ποὺ ἴσως ἐκείνη τὴν ὥρα νὰ ἐκείτο νεκρὸς σὲ κανένα κάμπο τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Ἡ Χρύσα ἐστράφηκε πρὸς αὐτὸν καὶ σὰ νὰ μιλοῦσε μὲ τὸν ἑαυτό της μουρμούρισε.

— Μοῦ φαίνεται σὰν ὄνειρο ἄτι πρέπει νὰ φύγω ἀπὸ δῶ, ὅτι πρέπει νὰ ἐγκαταλείψω τὸ σπίτι αὐτὸ ὅπου ἐγνώρισα κι' ἀγάπησα ἐκεῖνον...

Ὁ Γιῶργος πλησίασε καὶ πιάνοντάς τὰ χέρια της μέσα στὰ θυκιά του, εἶπε μὲ τρυφερότητα.

— Ἡ Μοῖρα τὸ θέλει, Χρύσα μου. Νὰ ἤξερες κι' ἐγὼ πόσο εἶμαι θυστυχής ποὺ θ' ἀφήσω τὴ Σμύρνη...

Ἡ ὄμορφη Σμυρνιοπούλα τὸν ἐκοίταξε μὲ ἔκπληξη.

— Γιατί; τὸν ρώτησε. Ἀφοῦ οἱ δικοί σου ἔφυγαν κι' ἀφοῦ κανείναν δὲν ἔχεις πιὰ ἐδῶ;

Ἀγαπᾶς; ξαναρώτησε ἡ Χρύσα σὰν νὰ μὴν τὸ ἐπίστευε. Ἀλλὰ δὲν μοῦ τὸ εἶπες ποτέ, Γιῶργο.